

ELS ANYS SETANTA

En parlar d'història de l'homosexualitat, el franquisme no va acabar amb la mort del dictador el 1975, sinó amb la reforma de la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* al gener del 1979, per la qual s'eliminava la referència als homosexuals com a subjectes perillosos per a la societat. Des d'aleshores l'homosexualitat quedava despenalitzada en la legislació espanyola.

LA REVOLUCIÓ SEXUAL DELS ANYS SETANTA

La dècada de 1970 va ser una època de canvis, d'acceleració, de novetats, d'experimentació. La societat espanyola es va sumir en tot un conjunt de transformacions, anhelades i gestades durant els primers anys dels setanta, que van esclatar fervorosament a partir de la mort de Franco el 20-N del 1975. Un dels protagonistes indiscutibles d'aquesta transició fou el sexe. Durant la segona meitat dels setanta va tenir lloc una gran explosió mediatitzada de la sexualitat i l'erotisme

(popularment coneguda com “*el destape*”) que va acaparar la vida quotidiana de la transició i totes les expressions públiques: premsa, cinema, literatura, teatre, assaigs científics, manuals d'auto-ajuda... La censura va desaparèixer oficialment el 1977, però venia mostrant una màniga cada cop més ampla des de feia un parell d'anys.

L'interès generalitzat per totes les facetes de la sexualitat es va traduir, també, en una creixent visibilitat homosexual. Aquesta va assolir una presència insòlita en els mitjans de comunicació, tot i que encara reduïda i limitada. L'aproximació al tema solia provenir d'enfocaments tremendament sensacionalistes i reproduint els estereotips més tradicionals de l'homosexual dèbil, efeminat, viciós o, senzillament, diferent. Les representacions públiques de l'homosexualitat recuperaven els models compassius de l'homofòbia liberal republicana, però amb unes possibilitats noves: els mitjans de comunicació de masses. L'homosexual era tolerat, però no integrat com a ciutadà normal. Ara bé, s'obtingueren unes fites de visibilitat i unes quotes d'informació sobre el tema fins aleshores desconegudes per la societat espanyola.

En un ambient d'àmplia curiositat, major que als anys vint, envers el sexe i les dissidències sexuals, van aparèixer una sèrie d'assaigs informatius per al consum del públic heterosexual que ja no presentaven l'homosexualitat com un perill del qual la societat hagués de prevenir-se: *Carta abierta a un muchacho “diferente”* (1974), d'Antonio Domínguez Olano; *Mis conversaciones con diez homosexuales* (1977), de Francisco Caudet; i *Anotaciones al diario de un homosexual comunista* (1977), de Jordi Viladrich.

També van aparèixer assaigs que podien ser llegits tant per un públic heterosexual interessat com per homosexuals en busca d'ajuda o identificació. Per primera vegada es donava la paraula a homosexuals que, des de la serenitat, informaven sobre vivències i situacions quotidianes. Els més significatius van ser *Homosexualidad y*